

15. avgust: VELIKI ŠMAREN - MARIJINO VNEBOVZETJE

Verska resnica o Marijinem vnebovzetju je bila razglašena 1. novembra 1950. Njen bistveni stavek se glasi: **»Marija je bila po končanem teku zemeljskega življenja s telesom in dušo vzeta v nebeško slavo.«**

Rajni p. Karlo Balić, ki je sodeloval pri pripravi razglasitve te verske resnice, je pripovedoval, da je papež Pij XII. zadnjo noč pred razglasitvijo spremenil prvotno besedilo in se namerno izognil opredelitvi, ali je Marija pred vnebovzetjem umrla, kot je to usoda vsakega človeka, ali pa je bila tudi smrti oproščena.

V Jeruzalemu je bazilika po imenu "Dormitio", kar pomeni "Zaspanje". Je na gori Sion, južno od obzidanega jeruzalemskega Starega mesta. Je opatijska cerkev nemško govoreče benediktinske opatije Dormitio in leži znotraj območja jurisdikcije jeruzalemskega latinskega patriarhata. Na tem kraju, ki je blizu dvorane zadnje večerje, naj bi po starem izročilu Marija umrla v krogu apostolov. Vendar to še daleč ne pomeni, da je Marija pred vnebovzetje zares umrla. Že izraz sam "Dormitio - Zaspanje", ki je bil v navadi za vnebovzetje že od najstarejših časov, nakazuje možnost vnebovzetja brez smrti, na primer med spanjem. Poleg tega drugo izročilo govori, da je Marija živel pri apostolu Janezu v Efezu in da bi šla umret v Jeruzalem, pa še, da bi se apostoli za to priliko zbrali okrog nje, zveni preveč legendarično in bi lahko bilo poskus povezati z Marijino navzočnostjo med apostoli o prvih binkoštih, kar je izpričano v Svetem pismu (Apd 1,14). To se sklada s poudarkom, ki je bil ob razglasitvi verske resnice, da je bilo tudi njeno telo deležno nesmrtnosti.

Zgodovina nam pove, da so praznik Marijinega vnebovzetja obhajali že davno poprej, preden je bila ta verska resnica razglašena. Že v Frančiškovem času praktično noben kristjan ni dvomil o Marijinem telesnem vnebovzetju. To se zelo sklada s Frančiškovim duhom, saj je bil on eden redkih srednjeveških svetnikov, ki so znali v vsem stvarstvu, tudi v človeškem telesu gledati božji dar in odsev božje lepote, ne pa zgolj napotje v prizadevanju za zveličanje. Njegova sončna pesem, v kateri se Bogu zahvaljuje za naravne lepote in darove, to jasno dokazuje.

Ta Frančiškov duh je danes last vsega človeštva. Danes nas vse zanima povezava

Kristusovega učlovečenja in odrešenja z vsem stvarstvom, ne zgolj z našim osebnim zveličanjem. Vedno bolj postaja pomemben tisti člen apostolske vere, v katerem izpovedujemo vero v "vstajenje mesa", v vstajenje človeka kot celote, ne le njegove duhovne plati.

Čudovita rast človeške moči nad naravo razodeva kristjanu obsežno odgovornost, ki jo nosi za rast božjega kraljestva tukaj, na zemlji. Ostati zvest svoji zavesti, da je človek, biti pokoren Očetovemu načrtu do smrti - tudi do smrti na križu, če je potrebno - izpolnjevati splošno zapoved ljubezni, ki gre do konca lastnih možnosti, ni samo notranja zadeva vsakogar. Če ta skrb najde svoj temelj in izvor v božjem Duhu in v spreobrnjenju srca, more preobraziti in počlovečiti vse stvarstvo. Usoda veselja postane deležna človeške usode: za rojstvo prihodnosti je potrebno stalno prehajanje iz smrti v življenje. Vesolje je samo materialni kraj, kjer se odloča večna usoda človeka: osvoboditev, ki jo pričakuje, ga bo pripeljala do svobode v slavi božjih otrok.

Lahko bi rekli drugače: vstajenje teles povzroči tudi odrešenje vsega ustvarjenega veselja. Dejstvo, da je bila Marija s telesom vzeta v nebeško slavo pomeni, da se okrog središča odrešenega stvarstva, ki je Kristus, že gradi in dopolnjuje eden izmed delov tega stvarstva: materija, iz katere je ustvarjeno. Marijino vnebovzetje na nek način potrjuje, da Kristus ni vstal samo zato, ker je Bog, ampak zato, da se na njem in okrog njega že gradi novo nebo in nova zemlja.

Verska resnica o Marijinem vnebovzetju je torej pečat cerkvenega učiteljstva na prelepi zgled svetega Frančiška, ki je v ustvarjenih rečeh gledal svoje brate in sestre, saj se je zavedal, da so tudi one bile deležne odrešenja.

11. avgust - 19. nedelja med letom

Že na prvi pogled je jasno, da je nedeljski evangelij daleč od tega, da bi bil enoten. Iz uvoda kje naj si učenci nabirajo zaklad besedilo preide na pripoved o zvestem služabniku in njegovem obnašanju, ko je gospodar zdoma, odtod nenadoma preide v opis varovanja imetja, kar je očitno pozneje vrinjeno, saj se besedilo nadaljuje kot razlaga prejšnjega, namreč kdo je zvesti in preudarni oskrbnik. Odlomek se

končuje z opisom, kaj se bo zgodilo služabniku, ki ni zvest v izpolnjevanju svoj službe. Edina misel, ki je skupna vsem tem odlomkom različnega izvora pa je poziv k budnosti, ki je v evangeliju eshatološko obarvan, saj ne gre za prihod gospodarja, ki se vrača sredi noči s kakega potovanja ali praznovanja. Misel je popolnoma jasno usmerjena v Gospodovo opozorilo "Ne veste ne ure ne dneva".

V odlomku imamo torej dve spodbudi, to je o služabnikih, ki čakajo gospodarja in o poslušalcih, ki naj bodo pripravljeni saj bo Sin človekov prišel ob uri, ko ne pričakujejo. Ti dve spodbudi sta okvir za dva "blagra": blagor tistim služabnikom, ki jih bo našel budne in blagor njim, če jih najde ob drugi ali tretji nočni uri. Zahteva, naj bodo budni, je naslovljena na "služabnike", ki imajo v skupnosti neko posebno odgovornost. Zahteva po budnosti pa pride na koncu in je naslovljena na vse. S tem se spet pojavi začetni pouk, ki je bil namenjen učencem. In ker je trenutek paruzije - drugega Gospodovega prihoda - neznan, se od učencev zahteva neprestana budnost. Tisti, ki spi, se izmika dolžnosti in zanj eshatološki dogodek postane grožnja. Tisti, ki ima čas samo za preprosto čakanje, ki ga je treba prebiti, ne razume, kar je budnost in pripravljenost. Treba je tudi upoštevati, da nervoza in burna dejavnost ovirajo veselje učencev v pričakovanju, ki bi moralo postati vidno. Cerkev in posamezne skupnosti lahko vzdržujejo budno pričakovanje njega, ki mora priti, toda istočasno morajo biti odprte za novo in nepredvideno, za bodočnost Boga, ki je tudi bodočnost človeka.

Za sklep je treba pomisliti, da učenec nima pravice presojudati odločitve drugih. Resno mora vzeti svojo dvojno odločitev: živeti v navzočnosti in pričakovanju Božjega kraljestva in ga pokazati navzoče v svojem življenju. Za to je pa potrebno več kot zgolj zunanja pripadnost skupini učencev. Skupina sama še ni znamenje odločitve. Postane lahko celo samovšečna. »Ne pojde v nebeško kraljestvo vsak, ki mi pravi: ›Gospod, Gospod,‹ ampak, kdor uresničuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih. Veliko mi jih bo reklo tisti dan: Gospod, Gospod, ali nismo v tvojem imenu prerokovali in v tvojem imenu izganjali demonov in v tvojem imenu storili veliko mogočnih del.‹ In takrat jim bom naznanil: ›Nikoli vas nisem poznal. Pojdite proč od mene, kateri ravnate nepostavno.‹«

Perverznost v šolskih klopeh

Če še ne veste: strašna nevarnost grozi državnim osnovnim šolam: pojavila se je zasebna osnovna šola, ki uveljavlja svojo pravico, da prejme iz državnega proračuna enako, kot druge osnovne šole, to je 100%. In kar je najhuje: ustavno sodišče ji je dalo prav. Groza! Saj to lahko razstrelili vse prizadevanje komunistov in LGBT. O tej strahotni nevarnosti je Zlata Krašovec napisala za spletno stran Nova24tv članek z naslovom "Perverznost v šolskih klopeh", ki ga lahko preberete [TUKAJ](#).

Bojim se, da ne bo iz vsega skupaj nič. Mislim, da smo že globoko v totalitarnem režimu, v katerem postaja globoka država s Kučanom na čelu vedno bolj nasilna. Prav ta nasilnost pa kaže, da stoje na slabih nogah. Tepe jih namreč gospodarstvo - karkoli store, pa naj bo v teoriji še tako dobro in drugje še tako uspešno, se jim izpridi. Sicer so pa protagonisti globoke države sami starci, ki ne izpuste vajeti iz rok, njihova bodočnost je pa samo še opravilna nesposobnost, ki ji sledi pogreb. Njihova "mlada" generacija je pa preveč idiotsko zagledana sama vase, zraven pa lena in nesposobna, da bi lahko nadaljevala zločinsko početje svojih starih. Tako bo državna ekonomija njihov pogrebnik.

Muslimanska filozofija: oškodovanec naj se opraviči tatu!

Da so muslimani v 8. stoletju okupirali velik del Španije in da so Španci leta 1492 dokončno končali muslimansko nadvlado v Španiji, je zgodovinsko dejstvo. Toda kaj je nedavno od španskega kralja zahteval predsednik španske islamske skupnosti, bi človek imel komaj za poanto kake komedije, ne pa za resno dejanje v 21. stoletju. Preberite, kako bi se muslimani radi prikazali kot žrtve, ne kot osvajalci, kar so v resnici bili, [TUKAJ](#).

Po tej logiki bi se morali Slovenci opravičiti Turkom, saj so jih slovenske dežele Štajerska, Koroška in Kranjska pod vodstvom Andreja Turjaškega in poveljnika

oklepne konjenice Andreja Ravbarja namazali pri Sisku 22. junija 1593. Naj bi ljubljanski Narodni muzej vrnil Turkom plašč njihovega poveljnika Hasan paše Predojevića, iz katerega je dal ljubljanski škof Hren napraviti mašni plašč, ki je zdaj tam? Morda bi se morali opravičiti tudi Poljaki? Turke so nabrisali najprej v bitki pri Hočimu v Ukrajini 9. oktobra 1621, nato pa jih je njihov kralj Jan III. Sobieski potolkel še pred Dunajem 12. septembra 1683.

Seznam groze

Pod tem naslovom je Demokracija objavila srhljiv seznam zločinov, ki so v zvezi z migranti, ki so nič hudega sluteče potnike, ki so čakali na vlak, porinili na tirnice prihajajočega vlaka, ki se ni mogel več ustaviti. Ta seznam je objavila Demokracija in po njej tudi Nova24tv, boste ga pa zastonj iskali v medijih, v katerih delujejo "novinarji", ki so se prodali globoki državi in njenim javnim izpostavam, med katerimi je tudi Šarčeva vlada. Seznam si lahko ogledate [TUKAJ](#).

Obešenjaški humor bi bil, če bi zapisal, da se v Sloveniji kaj podobnega ne more zgoditi, saj so vlaki tako zastareli in tako počasi vozijo, da bi se brez težave zaustavili. V resnici mi je pa žal, da se "neznanci" (ha, ha), ki vladajo v globoki državi, kot tisti, ki so njihova izpostava, na primer sedanja vlada in še nekaj samozvanih "politikov", ki seveda o kaki politični časti nimajo pojma, ne vozijo z vlaki. Korist bi bila dvojna: zadnji hip, preden bi zahreščalo, bi spoznali, koga so privlekli v Slovenijo, pa še Slovenija bi poslej imela mir pred njimi.

Brez terorizma!

Ste opazili, da med poročili o muslimanskem terorizmu in terorističnih dejanjih ni nobenih poročil iz Japonske? Zakaj je tako, se lahko poučite [TUKAJ](#).

Brez komentarja!

Molitveni namen za avgust

Da bi družine z življenjem molitve in ljubezni postale vedno bolj “delavnice počlovečenja”.

Sv. Terezija Benedikta od Križa

1 od 4

Radovljica - kapela sv. Edith Stein

Notranjost kapele

sv. Edith Stein

sv. Edith Stein - Terezija Benedikta od Križa

- rojena je kot najmlajša od 11 otrok (4 umrejo kmalu po rojstvu) v judovski družini Siegfrieda in Auguste Stein v današnjem Wroclavu (tedaj Breslau) 12.

oktobra 1891, na veliki judovski spravn dan; ko še ni stara dve leti, ji nenadoma umre oče; mama, močna žena, prevzame skrb za družino in za trgovino z lesom

- kljub strogi in dobri vzgoji doma jo svet šole, v katerega se Edith navdušeno poglobi, oddalji od vere: "Zavestno in prostovoljno sem prekinila z molitvijo in versko prakso"; pri 15 letih se čuti in razglašča za ateistko, zapusti judovsko vero in se poglobi v filozofijo, da bi v njej našla smisel človeškega bivanja; išče resnico in to je tedaj zanjo, kakor pove, edina molitev, ki jo opravlja, ne da bi se tega zavedala

- na univerzi v Breslavu leta 1911 vpiše germanistiko, zgodovino in psihologijo in nadaljuje študij v Göttingenu in Freiburgu, kjer z najvišjo oceno doseže doktorat iz filozofije ter postane asistentka prof. Husserla, znanega fenomenologa

- prijateljstvo z družino mladega docenta Adolfa Reinacha, ki jo uvede v krog Husserlovih učencev, ima za Edith poseben pomen: ko Reinach pri petintridesetih letih pade na fronti leta 1917 (kmalu za tem, ko skupaj z ženo prejme sv. krst), njegova vdova povabi Edith, da uredi njegove filozofske rokopise; Edith skrbi, kako bo tolažila žalujoče, doživi pa presenečenje,

ko zagleda prijateljičin obraz - upadel sicer od bolečine, pa vendar preobražen od skritega in neizrekljivega veselja, iz katerega sije vera v Kristusa, križanega in vstalega: »To je bilo moje prvo srečanje s križem, moje prvo izkustvo tiste božanske moči, ki s križa izvira tistim, ki so ji pokorni,« pozneje zapiše Edith

- do odločilnega dogodka spreobrnjenja pride v poletnem večeru 1921, ko je v gosteh pri zakoncih Conrad-Martius v Bergzabernu; večer preživi sama in vzame s knjižne police na slepo eno izmed knjig - Življenjepis sv. Terezije Ávilske; vso noč bere in na koncu sama sebi prizna: »To je resnica.«

- naslednje jutro kupi katekizem in misal ter ju temeljito preuči, se prvič udeleži sv. maše, kjer »razume vse, tudi najbolj preproste kretnje«; zaprosi za sv. krst in duhovnik, ki je izpraša, ugotovi, da je povsem pripravljena tudi glede verskega pouka; zakrament prejme 1. januarja 1922, ko je stara enaintrideset let

- spreobrnjenje Edith Stein v krščanstvo sovpada z njeno poklicanostjo v karmel, a ji duhovni oče p. dr. Raphael Walzer svetuje, naj počaka, saj zelo ceni kulturno dejavnost, ki jo Edith razvija v svetu; tako se posveti poučevanju in poglobljanju v filozofske vede, ki jih zdaj lahko oplaja z bogatim krščanskim filozofskim

izročilom; kot predavateljico jo vabijo v glavna evropska mesta

- leta 1932 začne predavati na Nemškem inštitutu za pedagogiko v Münstru, a mora že po nekaj mesecih, ko oblast prevzame Hitler, poučevanje opustiti zaradi svojega judovskega porekla; svetujejo ji, naj odide v tujino, sama pa spozna, da je napočil trenutek, ko bo lahko uresničila svojo poklicanost v karmel

- njena mati, ki jo je globoko prizadel že hčerin krst, v teh okoliščinah lažje sprejme tudi ta hčerin korak, s katerim pa se dokončno ne more sprijazniti nikoli

- 14. oktobra 1933, pred praznikom sv. Terezije Velike, Edith prestopi prag klavzure v samostanu karmeličank v Kölnu in ima sedaj »končno vse tisto, česar ni mogla najti v zunanjem svetu, in ne pograša več ničesar od tega, kar je v svetu imela«; ob preobledi 15. aprila 1934 prejme novo ime - s. Terezija Benedikta od Križa; na velikonočno vigilijo naslednje leto naredi prve zaobljube in piše svoji prijateljici redovnici, da je »ime Terezija Benedikta od Križa prinesla s seboj ..., saj sem pod križem razumela usodo Božjega ljudstva, ki se je takrat začela naznanjati. Mislila sem si: tisti, ki razumejo, da je ta usoda Kristusov križ, jo morajo vzeti nase v imenu vseh. Danes vem več kakor pred svojim vstopom o tem, kaj se pravi biti zaročena z Gospodom v znamenju križa«

- z vstopom v samostan se je pripravljena odpovedati vsemu znanstvenemu delu, a pokorščina predstojnikom zahteva, da z njim nadaljuje: dokonča delo »Končna in večna bit«, ki ga je začela že pred vstopom; poleg pisanja pa kljub gospodinjski nespretnosti pomaga pri hišnih opravilih in se tako uči ponižnosti; njeno glavno delo postane molitev: v posebno veselje ji je korna molitev - že od krsta naprej vsak dan moli brevir, ki ga zdaj more moliti in peti v skupnosti sester; ljubi psalme, tisočletne molitve Božjega ljudstva, ki mu po krvi in milosti pripada

- 21. aprila 1938 naredi večne zaobljube in prejme črno tančico kot znamenje dokončne pripadnosti Bogu v karmelskem redu; za Jude se tega leta razmere izredno zaostrijo in da ne bi svojega samostana spravljala v nevarnost, prosi za premestitev v sestrski samostan Echt na Nizozemskem (31. decembra se poslovijo od ljubljene skupnosti v Kölnu, zibelke svojega poklica); za njo pride v Echt tudi njena rodna sestra Roza, brata Pavla in sestro Friedo odpeljejo v taborišče, drugi se rešijo z begom v Ameriko (mati je že pokojna)

- vse stiske vključuje s. Terezija Benedikta od Križa v svojo molitev in nadaljuje z znanstvenim delom: v pripravi na 400-letnico rojstva sv. Janeza od Križa začne

pisati študijo o njem z naslovom "Znanost križa", ki je ne dokonča, vsebino pa potrdi z lastnim pričevanjem - darovanjem življenja; v juliju 1942 nizozemski škofje javno obsodijo preganjanje Judov in nacisti iz maščevanja primejo v nedeljo, 2. avgusta, vse katoliške Jude, tudi sestri Edith in Rozo

- zadnje besede, ki jih soestre slišijo iz ust Edith, so namenjene sestri Rozi, ki jo prestrašena čaka ob samostanskih vratih; poda ji roko in reče: »Pridi, greva za naše ljudstvo.«

- skupaj s sojetniki ju odpeljejo v taborišče Westerbork; Edith poskuša storiti vse, kar more, da tolaži svoje bližnje in jih krepi v upanju; posebno se zavzema za otroke; v petek nacisti naložijo okrog 1.000 Judov v živinske vagone in jih prepeljejo v taborišče Auschwitz (Oswiecim), kjer mlade odvedejo v delovno taborišče, ostale pa vse takoj ob prihodu, v nedeljo 9. avgusta, pomorijo s plinom in njihova trupla sežgejo

- dvajset let po smrti s. Terezije Benedikte od Križa se začne postopek za razglasitev za blaženo, ki je 1. maja 1987 okronan z beatifikacijo v Kölnu, 11. oktobra 1998 je razglašena za svetnico, 1. oktobra 1999 pa skupaj s sv. Katarino Siensko in sv. Brigito Švedsko za sozavetnico Evrope

- njen god v Evropi obhajamo kot praznik 9. avgusta

6. avgust - Jezusova spremenitev na gori

Na gori Tabor se je Jezus razodel svojim učencem. Ko je hotel z njimi, jim je pripovedoval o svojem kraljestvu in o svojem drugem prihodu v slavi. Morda jih besede niso dovolj prepričale. Zato je, da bi jih utrdil v veri in globlje prepričal, hotel narediti vtis z dogodkom, da bi lažje verovali to, kar naj bi se nekoč zgodilo. Na gori Tabor se jim je pokazal v svojem veličastvu, da bi si lahko predstavljali slavo nebeškega kraljestva. Kakor da bi jim hotel reči: Da zaradi odlašanja tega prihoda ne boste izgubili vere v to, vam *resnično povem: So nekateri izmed tukaj*

stoječih, ki ne bodo okusili smrti, dokler ne bodo videli Sina človekovega priti v njegovem veličastvu.

Z namenom, da bi pokazal, kako Kristus vse lahko stori, kar hoče, evangelist nato pravi: *Po šestih dneh je Jezus vzal s seboj Petra, Jakoba in njegovega brata Janeza in jih peljal na visoko goro. Tedaj se je pred njimi spremenil: obraz se mu je zasvetil ko sonce in njegova oblačila so postala bela ko sneg. In glej, prikazala sta se jim Mojzes in Elija, in sta govorila z njim.*

Glejte, te čudovite stvari so se zgodile na današnji praznik, te skrivnosti odrešenja so se dogodile zaradi nas na današnji dan na gori. Združuje nas Kristusova smrt in Kristusova slava. Da bomo te neizrazne skrivnosti čim bolj razumeli, poslušajmo skupaj s tistimi, ki jih je Bog izmed učencev izbral in razsvetlil, božji in sveti glas, kako nam z višave kakor z gore tako odločno govori.

Pohitimo torej tja na goro. Pojdimo - rekel bi - kakor je šel tja Jezus, ki nas iz nebes vodi in hodi pred nami. Zasvetilo se nam bo duhovno videnje, prenovljeni bomo in postali vsi božji. V svoji notranjosti in kakor on se bomo v njem spremenili, postali božji za vselej in dvignjeni v višave.

Hitimo torej z zaupanjem in veseljem, vstopimo v oblak, kakor Mojzes in Elija, kakor Jakob in Janez. Kakor Petra naj nas prevzame to gledanje in to božje razodetje, naj nas čudovito spremeni, odtrga s tega sveta, dvigne s te zemlje! Zapustimo telesno, zapustimo stvarstvo in se obrnimo k Stvarniku, kateremu je Peter rekel ves iz sebe: *Gospod, dobro nam je tukaj biti.*

Zares dobro je biti z Jezusom, biti z njim za vselej. Kaj je srečnejšega, kaj je bolj vzvišenega, kaj je plemenitejše kakor biti z Bogom, biti spremenjen v božji svetlobi? Zares, kadar nosimo Boga v svojem srcu, ko smo spremenjeni v božjo podobo, moramo z veseljem reči: *Dobro nam je tukaj*, kjer je vse svetlo, kjer je vse veselo, prijetno in radostno, ko je v našem srcu sam mir, sreča in spokojnost ob gledanju Boga. Tu je on sam s svojim Očetom, in ko pride, pravi: *Danes je tej hiši prišlo zveličanje*. Tu so nakopičeni vsi zakladi večnih dobrin. Tu že zrejo kakor v ogledalu prve dobrine in podobo vse večnosti, ki prihaja.

4. avgust - 18. nedelja med letom

Odlomek pripada Lukovemu poročilu o Jezusovem potovanju proti Jeruzalemu in sicer 12. poglavju razen zadnjega odlomka, v katerem je govora o znamenjih časa. Celotna sekcija, kateri pripada nedeljski odlomek, v katerem svari pred lakomnostjo, v bistvu določa položaj skupnosti učencev v svetu. Večina materiala je iz vira o Jezusovih govorih, le malo je prav Lukovega, toda k temu pripada ta odlomek. Gre za nekakšen kontrast splošni vsebini cele sekcije in govori o tem, kako se skupnost učencev ne sme obnašati. Zahtevo "nekoga iz množice", naj odloči o dediščini (v. 13-14), Jezus odločno odkloni in kot načelo posvari pred "vsako pohlepnostjo" (v. 15). To svarilo potem osvetli s priliko, ki jo zaključí z naukom (v. 16-21)

Anonimni "nekdo iz množice" se obrne na Jezusa z nagovorom "Učitelj". Evngelista ne zanima vpraševalec, ampak Jezusov odgovor. Učitelj pomeni, da ga ima za učitelja postave, ki ima pravico izražati sodbe v primerih pravnega dvoma ali negotovosti. Očitno vpraševalec sodi, da ga je brat pri dediščini ogoljufal, zato naj Jezus tukaj rzsodi. Jezus zavrne to zahtevo z vprašanjem, kdo ga je postavil za rzsodnika. Na koga namiguje ta "kdo"? Na zakonito oblast ali na Boga? Po vsej verjetnosti Jezus misli na Boga, torej njegov odgovor pomeni: »Bog me ni poslal na svet, da bi se ukvarjal z vašimi prepiri. Zmenite se med sabo!«

Zgodba postane priložnost za temeljni pouk, ki pa ni več namenjen "nekomu iz množice", ampak vsem navzočim. Jezus posvari pred "vsako pohlepnostjo"; grška *pleonexia* pomeni prav to: hoteti-imeti-več. Jezus opraviči svoje svarilo z dejstvom, da gospodarsko obilje ni nobeno zagotovilo, da bo nekdo imel "življenje", kar seveda pomeni zemeljsko in predvsem "večno življenje". In to potem osvetli s priliko.

Bogatemu kmetu je letina tako obrodila, da za pridelke nima več prostora v starih žitnicah. In tu je najprej kmetov samogovor: »Kaj naj storim?« V tem samogovoru ni sledu o kaki skoposti, pohlepu ali podobnem, ampak je zgolj načrtovanje, kako spraviti pridelke. Potem se priklati druga misel: preskrbljen je za mnogo let, zato si reče: »Počivaj, jej, pij in bodi dobre volje.« Jezus ga sploh ne prikaže kot kakega brezverca, nasprotno, tisti "počivaj" bi po judovskem pojmovanju vključeval spolnjevanje verskih dolžnosti. Vendar je pozabil na nekaj in zato je "neumen" pred Bogom.

Jezus ne pove, na kaj je kmet pozabil, ampak naredi iz samogovora dvogovor, torej uvede v zgodbo še nekoga, to je pa Bog. In ta reče kmetu samo dva stavka: »Neumnež! To noč bodo terjali tvojo dušo od tebe, in kar si pripravil, čigavo bo?« S tem Jezus ponovi modrost Stare zaveze: »Res ta ali oni obogati, ker se peha in stiska, a njegovo plačilo bo videti takole: ›Našel sem počitek,‹ bo rekel, ›odslej bom živel od svojih dobrin‹. Pa ne ve, koliko časa bo steklo, ko jih bo prepustil drugim in umrl« (Sir 11,18-19). Podobno modruje psalmist: »Skupaj izgineta norec in neumnež, drugim zapuščata svoje premoženje, svojo notranjost, svoje hiše na veke, svoja bivališča od roda do roda, čeprav sta po svojih imenih imenovala pokrajine« (Ps 49(48),11b-12).

Ta kmet je bil samo neumen, kot je rekel Kristus, saj je nameraval uživati samo ob tistem, kar je pridelal. Kaj bi potem rekli o ljudeh, ki so grabili in še grabijo denar in oblast, ki so šli tako daleč, da so ukradli državo. Drsa jim že prepeva, pa še nimajo dovolj. Niso samo neumni, tudi zlobni so. Za njih velja, kar je rekla Samuelova mati Ana o Bogu: »Korake svojih zvestih varuje, hudobni pa izginejo v temi, zakaj noben človek ne bo uspel s silo. Kateri se upirajo Gospodu, bodo strti.«